

Antoni Soggiu, de Ràdio Sigma

Metge a Càller que exerceix d'alguerès a l'Alguer. Això vol dir recórrer incansablement l'illa de nord a sud per atendre alhora el treball i el compromís cívic a Ràdio Sigma, ara "suspesa".

Antoni Soggiu, que fa de metge a Càller, atén el seu compromís cívic quan l'autoritat competent li ho permet. Ara mateix, per exemple, l'emissora de ràdio que ell impulsava, Ràdio Sigma, ha emmudit per disposició governativa. Per telèfon li he demanat que en parlem. Ens trobem al claustre de Sant Francesc. Ell ve de Càller. Parla justificadament dolgut de la pèrdua:

—Ràdio Sigma és una emissora que és estada fundada de mi i altres amics en el 1982, és estada en funció fins a 1994. Després és vinguda una llei en Itàlia que ha tret totes les emissores lliures i ha reglamentat tota l'emissió. Ara s'ha fet una nova llei... i pensem que tornarem a emetre. Era una emissora algueresa, catalana. S'hi feia tot en alguerès: les cançons alguereses i les cançons que m'enviaven de Catalunya, i s'hi parlava exclusivament en alguerès. També els interlocutors que trucaven de fora parlaven o tenien de parlar en alguerès. I això ens manca molt, perquè ara no hi ha ninguna emissora en l'Alguer que ho pugui fer.

—Quina és aquesta llei?

—Es diu la llei Mamí, pel cognom del senyor que la va dur endavant, del Partit Republicà Italià, que ara no existeix. Aqueixa llei, l'ha volguda Craxi per posar, deia ell, una mica d'ordre en les emissions, però què ha fet realment? Ha afavorit les emissores grans i ha aterrat les petites, com ara Ràdio Sigma, que vivia de la publicitat...

—I era econòmicament viable aquesta emissora?

—Certament. S'aguantava amb publicitat, sense cap de problema. Li diré de més: que teníem més diners dels que fèiem servir per mantenir l'emissora, i podíem pagar algun minyó que hi treballava. Ràdio Sigma dava fastidi perquè era molt escoltada. Això és sabut perquè els grans magatzems La Standa, Lupin, que sondegen el públic per veure a quina emissora donaran la publicitat, han vist que el vuitanta per cent dels oients de l'Alguer escoltaven Ràdio Sigma. I el síndic anterior tampoc no volia bé l'alguerès: havia enviat un escrit al Ministeri de Posta i Telecomunicacions dient que a l'Alguer hi havia una emissora que no anava bé: que feia política... Final-

ment, ha estat tancada. Tancada, no: "suspesa" diuen ells.

—Quantes hores d'emissió feia?

—Ràdio Sigma començava a les set del matí i acabava a mitja nit. De mitja nit a les set del matí hi havia una cinta gravada de cançons... o les radio-novel·les que m'enviaven de Catalunya. Jo les tenia de posar cada nit. També fèiem connexions amb la RAI 2 i amb una emissora de l'Hospitalet.

—Serà possible de reprendre les emissions?

—Hem posat l'assumpte en mans d'un advocat. Cal esperar. Amb l'emissora fèiem un periòdic que es deia

Verd Alguer, que tornarà a sortir a final d'aquest mes. Escrit en part en italià, i una altra part en català. Amb articles arribats de la Catalunya o fets aquí a l'Alguer. L'hem fet del 90 al 94. En sortien cada mes 10.000 còpies. Tancada la ràdio, havíem tancat també el periòdic. Ara tindrem almenys el periòdic, amb l'esperança que després s'obri també la ràdio i potser després la televisió algueresa. En alguerès. En relació naturalment amb Catalunya, amb programes que vindran de TV3. Amb el senyor Granados teníem l'acord que, quan hi fos la televisió, m'enviarien els programes fets de TV3.

—Amb Canal 9, de València, ha tingut cap contacte?

—No, els contactes els he tingut amb Barcelona, i també amb l'Hospitalet i amb ràdio Arrels, de Perpinyà.

Aquest desagradable incident ja fa massa que dura. L'alguerès s'ha quedat sense l'únic mitjà de gran

abast que tenia. No devia ser fàcil crear l'emissora i quan, després de molts anys, s'havia consolidat, una disposició administrativa destrueix en un moment allò que havia costat tants esforços. Després diran que la llei és igual per a tothom. I no és cert: la llei, la fa algú, amb una intenció determinada, l'aplica amb més o menys rigor... Les llengües sense ministeris, exercits ni fronteres, si moren no és mai de mort natural. Els estats que les declaren patrimoni propi i es proposen fins i tot de tutelar-les, en el millor dels casos les condemnen a la inanició. En aquesta banda de mar en tenim alguns exemples. Per exemple. V. G.

MARIELLA CARBONI

"L'anterior síndic havia informat al Ministeri de Posta que aquí hi havia una emissora que feia política."